

Altérfegő

Az erős fényektől elszkott szemének szokatlan volt a Nap tavaszi ragyogása. Hetek óta csak a klinika elsötétített, személytelen egyágyas szobája. Nyolcvan napja ez volt az élettere, meg a fehér folyosók.

Kezét ellenző gyanánt a homlokához emelte és hunyorogva egyenesen a Napba nézett.

Elmosolyodott, mert valahonnan tudata legmélyéről – mint ahogyan néhány napja már többször is – valamiféle halvány emlék derengett fel.

Egy igen bizarr repülő szerkezetben ült. Kislányként. Közel járt a Naphoz. Nagyon közel. Akkor, ott félelmetes óriásnak hatott, míg most csodásan fénylő, éltető gömb volt.

„Ez nem lehet egy régi álmom” – gondolta, miközben a fényök ingadozó ágaira vetődött tekintete, melyek a vakító háttérben feketének tűntek. Az enyhe szellőre járt táncukat figyelve, szívét a szeretet meghitt forrósága öntötte el.

„Ami ma csupán egy gondolat, holnap valóság lehet.” – Ezt neki mondta egyszer valaki, de nem jutott eszébe, ki lehetett.

„El van benned rejtve az emberiség minden tapasztalata, a ma élők érzelme, tudása is. Ez a nagy titok. Tanulnod kell! A szeretetet is.”

Megtorpant, amikor megpillantotta a felhőt. Azt a különleges felhőt.

„Milyen vakító fehér!... A szélei meg úgy fénylenek, mintha ezüsttel festették volna körbe.”

A felhő mozdulatlanul állt. Nem változtatta alakját, nem úszott többi társával tova az ég kékjében. Nem hasalt. Állt. Mintha felfüggesztették volna az égboltra.

– Űrspirál – suttogta és szívét elszorította egy érzés. A honvágyé. Szeme elhomályosodott a könnyektől.

A vakító, függő felhő mellett sok-sok apró felhő sétált el, és a lány képzelete mindet egy-egy óriás virághoz hasonlította.

„Az ott...” – gondolta – „olyan, mint a Xénia, amaz meg mint a Heyéma... emlékezem!... megint a nem létezőre emlékezem?”

Megszédült az újabb felismeréstől. Volt egy élet, amire nem emlékezik, és emlékezik, visszavágyik abba, amely nem létezhet. Ettől az ellentmondásos érzéstől a létező összes keserűség rázuhant. Úgy zuhant, mint a helikopter, amin utazott... és azután mindent elfelejtett.

Leült a legelső padra, ami az útjába esett, és tenyerébe temette az arcát.

„Hát ki vagyok én egyáltalán?”

Minden, amire emlékezett, jól beillett volna egy sci-fi regénybe. Éjszakánként arra ébredt, hogy egy másik bolygón él és még csak kislány. A bolygónak két napja volt. A nevükre is emlékezett: Ory és Udy. Fényükkel elárasztották a bolygót, és soha nem volt éjszaka. Láta a növényeket. Ott óriásira nőttek a virágok. Ilyen hatalmas

virág árnyékában két fiúval játszott. Színes kockákat gurítottak a park homokjában. Azután egy úrspirálba vitték őket. Sokat álmodott az utazásról és egy kutyáról, aki talán szintén soha nem is létezett.

Diana annyira elmerengett, hogy megijedt, amikor egy erősebb szellőkés közvetlenül mellette megcibált egy száraz faágat.

„Olyan nyugtalan vagyok, mintha várnék valakit.” – Felállt a padból, tétován szétnézett, merre induljon. A pad mögött egy keskeny ösvényt pillantott meg, amely néhány méterrel odébb beleveszt az erdőbe. Ezen indult tovább. Kis idő múlva egy apró tó tűnt elő a fák közül. Diana, mélyet sóhajtva a lelkében összekuszált érzelmektől, leült egy frissen kivágott fa tönkjére.

A tó jegén még ott feküdt a kivágott fa megcsönkített maradványa. A szél elült, és oly mély csönd maradt utána, hogy Diana hallani vélte a jég lassú olvadásának hangját a kivágott fa vékony ágai alatt.

Tekintete a jégre szegeződött. Mereven bámulta a még látható lábnyomokat, a hajszázrepedéseket, a jég fölé hajló fák ágairól lecsöpögő hólé véste lyukakat.

Aztán összemosódott a kép.

Megint az űrben repült, az úrspirál biztonságos fedélzetén. Nevettek. Örültek a küldetésnek. Nézték a sötét űrt, az elsuhanó űrszennyeződéseket, a távoli csillagokat...

„És ott volt velem a kutyám is!” – Pontosan látta apró alakját. Azt a napot, amikor szülei a kezébe adták.

„Torka, jutott eszébe a neve is, te kis fekete puhaság, pici gombszemekkel!” – Diana felnevetett. – „Az én hazámban nem volt hó és jég.”

Mint akibe villám sújtott, úgy ugrott fel a fatönkről, és a túloldali domb felé vette az irányt. Léptei határozottak lettek. Csillogó szemmel ment fel a dombra, be az ott elterülő erdőbe.

Fellélegzett, amikor a tisztáson megpillantotta az ezüstösen csillogó fémtestet. Ketten léptek ki a gépből. Egy női testet cipeltek, és letették Diana elé a megszáradt fűre.

– Tökéletes alteregó – mondta a lány nevetve és mindkét férfit átölelte.

– Soha nem jönnek rá, hogy csak másolat – mondta az egyik férfi. – De siessünk! Hosszú még az út és Torka vár rád.

Néhány perc elteltével üres volt a tisztás. Elmentek. Egy élettelen testet és egy tábortűz nyomát hagyták csak maguk után.

